

KAKO OSTATI ZVESTA

Lahko mi verjamete,
zvesta ženska sem.

Zvesta svoji frizerki,
čeprav mi ob dneh, ko izve,
da se bo njenemu možu
delo spet zavleklo pozno v noč,
v lasišče zabada glavnik,
kot da bi mi v glavo
želela zabosti vile.

Zvesta svojemu mesarju,
ki mi vsak kos mesa
zavije vključno s pripombo,
ki namiguje na druge vrste mesenosti.

Zvesta svojemu moškemu,
uničujoči dialektiki vojne in erosa
na bojišču bližine,
ki moje srce počasi spreminja v kadaver srca.

Lahko mi verjamete,
zvesta ženska sem.

Zvesta svojemu večnadstropnemu srcu,
različnim podnebjem v vsakem prekatu,
zaradi katerih se včasih ne zna izreči samo zase.
Zvesta njegovim globinam in višinam,
čeprav so strašen kraj.

Zvesta svojemu plemenu, rodu –
kaj in kako in kdaj in kje so se izrekli,
je šlo tudi skozi mene,
z njimi sodiham naprej,
čeprav mi prav oni
s prostodušno zaupnostjo krvi,

ki ni voda,
prste zadirajo najgloblje v boleča mesta
in niso nikoli popolnoma zadovoljni
z jakostjo bolečine,
ki jo ob tem čutim.

Zvesta svojim otrokom,
ptičem goličem,
ki jim svet polagam prežvečen
v odprte lačne kljune,
da si bodo potem od njega vzeli sami:
zlato zrnje, rdeče črve ali mrhovino.

Zvesta svoji resnici,
čeprav sem ji že zdavnaj vzela nedolžnost
in sva si preblizu,
in kar nam je preveč blizu,
nas ne zadeva več.

Lahko mi verjamete,
zvesta ženska sem.

A kako ostati zvesta,
ko neizprosna resničnost
sproti izkrivlja besede, podobe, dejanja?
Ko skušam uskladiti
tisto, kar vem, s tem, kar sem?
Ko sem čez dan cela,
noč pa me razkroji v osnovne delce,
zato včasih ne vem,
ali sploh lahko
jamčim sama zase.

Lahko mi verjamete,
zvesta ženska sem.

In zvesta ženska
se mora ves čas spopadati
z vsemi oblikami zvestobe
in nezvestobe,
da lahko ostane zvesta
svoji podobi
zveste ženske.

OBRAČUN Z IZSTAVLJENIM OPOMINOM

Nekajkrat sem se sredi belega dne
v neprizanesljivi surovi svetlobi
srečala iz oči v oči sama s seboj
in si polagala račune za nazaj in za naprej.

Dolžna.

Dolžna desetletni deklici
vsakdanji delež prostranega neba,
občasni počitek na dragocenih
preprogah iz mehkega maha,
obet še enega brezmadežnega jutra,
prostodušno vero v izvirno čistost
reči, dejanj in ljudi.

Dolžna sedemnajstletnemu dekletu
vero v junake, ki so,
četudi ne nujno brezhibni,
čeprav ne že kar kje na vidiku,
vero v skrivnost, ki je,
a bo vedno ostala rahlo zakrita,
vero v odgovore, za katere obstajajo vprašanja,
vero v resnico, ki je nespremenljiva,
vero v razsodnost, ki te naposled iz težkih položajev
vedno in povsod pripelje na pravo pot.
In dolgujem ji ples kar tako
na čisto običajen torkov popoldan.

Dolžna mladi ženski sredi dvajsetih
zares verjeti in še enkrat vpisati
z nožem v deblo ali črnilom v kožo
jazplustizavednoskupajvdobreminslabem,
ne da bi pri tem moja cinična sestra,
moja ironična sestra,
moja skeptična,
moja kritična,

moja pesimistična sestra
pomenljivo zavijale z očmi
in mi od znotraj
trkale na čelo.

Dolžna.

Dolžna ženski na pragu zrelosti
samo njeno zgodbo,
brez predvidljivega konca,
brez običajnih klišejev,
v kateri se bo formalnostim in vsakdanjostim
posvečala samo toliko, kot je zares nujno,
v kateri radost ne bo zgolj vsak dan ob zori in mraku
monotono in polglasno izgovorjen
avtosugestivni napotek,
v kateri bo lahko, kadarkoli se ji bo zljubilo,
zašla z utečene poti v tiste svetove,
za katere vsi vemo, da so,
a je treba vsakič znova odkriti, kje.

Nekajkrat sem se tako sestala sama s seboj,
da si pridem na čisto.

Vsake toliko se je treba
izvzeti iz obstoječega stanja
in se preračunati na novo.

Vsake toliko si je treba
položiti račune za naprej in za nazaj,
kajti neporavnane terjatve s samim seboj
bistveno vplivajo na likvidnost
duše in srca.

GOVORICE

Govori se,
da se je snela s tečajev
in se svetu odprla
horizontalno,
navznoter in navzven.

Govori se,
da so jo videli,
kako je odprla usta
in na svobodo spustila
nekaj večkratno nepristopnega,
kar se je z leti zaredilo v njej.

Baje so jo videli,
kako je visoko na gori občevala
s širnim prostorom vsenaokrog
in kako jo je potem prostor
nežno vzel vase.

Slišali so,
kako si izmišlja
čudovito vezene leteče preproge
in kako lebdi na njih
skupaj s srhljivo lepo glasbo
v soju uličnih svetilk
nad nočjo v mestu.

Govori se,
da je silovito prisotna
v tem športnem kolesu z rdečim
otročkim sedežem,
ki se samo od sebe poganja čez
dravski most v zapuščenih
in meglenih jesenskih jutrih.

In da ji baje
sploh niso jasni –
ta moški, ki jo privija k sebi
in jo ob tem mrcvari
s svojo nepremišljenostjo,
tisti moški, ki jo odvija od sebe
in ju onemogoča s svojim strahom,
oni moški,
ki jo je kot kakšno rogato trofejo
zapustil visečo na steni,
sam pa odšel,
ker se ni mogel upreti klicu gozda.

Slišali so,
da živi v poligamiji,
saj se je v čisto vsakdanji obleki
že velikokrat zaobljubila,
rekla zanesljiv da
in sklenila polno zavezo
s krhkimi in minljivi rečmi,
z zvrhano polnimi nočmi,
z odprto knjigo,
s panoptičnim pogledom enega in edinega.

Govori se,
da ji jezik, podobe in glasba
več ne zadostujejo,
da se na vse pretege
muči
izreči reči
še na druge načine.

Baje si je že večkrat odrla kožo,
izpulila jezik, izdrla oči,
zavrgla lastno pamet,
ko je šlo zares,

zavrgla
lastna prepričanja,
lastno telo;

kako,
da je na videz še vedno cela,
in jo pravkar vidim lebdeti
na čudovito vezeni preprogi,
tam v mestnem parku,
nad dišečimi krošnjami
cvetočih kostanjev?

KAKO SE LJUBIJO MOČERADI

Dežuje,
že je tema,
prebodem jo
s svojim
rumeno-črnim
telesom,
kličem neko
drugo
črno-rumeno
telo,
in je tema,
prebodem jo
z rumeno-črnimi
mislimi,
prvinsko tožbo
po tvoji bližini.

Dežuje,
iz majskih
gozdnih tal
izparevajo
tople in sveže
variacije
tvoje prisotnosti,
tu si šel mimo,
tam si postal,
pri tem štoru
si se usločil,
trznil z repom in
silovito
pregriznil črička.

Dežuje,
rože zamolklo
dišijo,

jaz pa
postajam
vse bolj
razmočena
in šibka,
šibka
in izgubljena,
izgubljena
in povsem
zmešana.

Dežuje,
a moje črno-rumeno telo
se razbeljeno žge,
zamaknjeno od tega,
kar se ima zgoditi,
serija notranjih potresov
in detonacij
me nepričakovano
sestavi v celoto,
cela sem,
nič me ne manjka,
cela sem
in utripam,
vsa eno samo
nabildano srce.

Dežuje,
razbij me, ljubi,
in oskruni,
nobene celote
ni mogoče
vzdržati,
dvigni jez
in me preplavi

s svojim vlažnim
in spolzkim
rumeno-črnim
telesom,
ljubi me čezmerno,
vlomi vame,
izropaj me,
opleni,
opustoši.

Ko dežuje
in se ljubimo
močeradi,
na Malevičevem
črnem kvadratu
vzcvetijo
rumene lise.